



Περισσότερο θλίψη και λιγότερο οργή προκαλούν τα γραπτά του ανεκδιήγητου-ανώνυμου **σχολιαστή του Ριζοσπάστη** σχετικά με την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.

Θλίψη για την κατάπτωση του λόγου και του πολιτικού πολιτισμού στο κόμμα που από τις γραμμές του πέρασαν μορφές που η δύναμή τους δε βρίσκονταν στη λάσπη και στη διαστρέβλωση του πολιτικού αντιπάλου, αλλά στη λάμψη του πολιτικού επιχειρήματος και της ιδεολογικής τεκμηρίωσης. Θα χαιρόμασταν αν το κόμμα που τίμησε ο Γληνός και ο Κορδάτος ανάμεσα σε τόσους άλλους, δεν βρίσκονταν καθηλωμένο ιδεολογικά και θεωρητικά στο όνομα κάποιας “καθαρότητας”, αδύναμο να κατανοήσει και να ερμηνεύσει τις κοινωνικές αλλαγές, ενώ αρκείται να ξοδεύει την κριτική του απέναντι σε άλλα ρεύματα της αριστεράς σε απλοϊκά και αγοραία επιχειρήματα, που αξίζουν μόνο για να σπεύρουν την καχυποψία και την αντιπαλότητα ανάμεσα στους αγωνιστές της Αριστεράς και των κινημάτων.

Η ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α, μαζί με κάθε συλλογικότητα και αγωνιστή που φιλοδοξεί και παλεύει για την ανατροπή, αναγνωρίζει τη δυνατότητα της ρήξης με τον καπιταλισμό, τα συμφέροντα και τους μηχανισμούς του, θα βρίσκεται πάντα εκεί όπου μπορούν να αλλάζουν οι συσχετισμοί, εκεί όπου χτυπάει η καρδιά της αμφισβήτησης του κυρίαρχου λόγου και των επιλογών του κεφαλαίου.

Εκεί όπου μπορούν να “μπολιάζονται” οι συνειδήσεις, να πλουτίζουν οι εμπειρίες και να αποκαλύπτονται οι φίλοι και οι εχθροί των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων.



Γι’ αυτό ήμασταν στις πλατείες των (λεγόμενων) “αγανακτισμένων” το 2011, γι’ αυτό βρεθήκαμε σε κάθε αγώνα που θέλησε να αντιπαρατεθεί με τις κυρίαρχες πολιτικές, γι’ αυτό διαδηλώσαμε χτες με αίτημα τη διαγραφή του χρέους και τη ρήξη με ΕΕ-ΕΚΤ κ’ ΔΝΤ στο Σύνταγμα και την ΕΡΤ και γι’ αυτό θα ξαναβρεθούμε από αύριο, εκεί όπου ορίζει η αναγκαιότητα και η δυνατότητα να έρθουν στο προσκήνιο οι λαϊκές ανάγκες, τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, απέναντι σε όποιον τα αμφισβητεί, τα επιβουλεύεται ή τα αναιρεί.

Γιατί σε έναν λαό που τα τελευταία χρόνια του έχουν αρπάξει με τη πιό ωμή και απροκάλυπτη βία δικαιώματα και κατακτήσεις και επιδιώκουν να παραμένει σκυφτός, με τσακισμένη αυτοπεποίθηση και χωρίς την πίστη ότι οι αγώνες μπορούν να νικούν, η Αριστερά δεν έχει δικαίωμα να τον μετατρέψει σε χειροκροτητή ή σε θεατή των κυβερνητικών χειρισμών, αλλά να προσπαθεί να οργανώνει και να προωθεί τα εργατικά και λαϊκά αιτήματα κόντρα και ενάντια στις ανάγκες των δανειστών και των αγορών, αντίθετα με την κυβερνητική λογική της διαχείρισης και του συμβιβασμού εντός του αντιλαϊκού πλαισίου της ΕΕ και της κυριαρχίας του κεφαλαίου.